

Κατὰ πρώτην φοράν ἐνόμισα ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος τὴν ἐκτύπησε μὲ μαχαίρι, ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔβλεπα αἷμα καὶ δὲν εὗρισκα καμμίαν πληγὴν, ἔλαβα θάρρος. . .

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ κόμησσα κατελήφθη ὑπὸ σπασμοῦ καὶ παρατεταμένος στεναγμὸς ἐξέφυγε τοῦ στόματος της. Συνήρ-χετο, ὡς εἶχεν ἀναγγεῖλει ἡ Ἰωάννα. Καὶ ναὶ μὲν ἦτο εἰσέτι ἀδύνατος ἡ ἀναπνοὴ καὶ ἐστενοχωρημένη, ἀλλ' ἡ λειτουργία τῶν πνευμῶν βλαμνηδὸν ἐπανήρχετο τακτικῶς.

Ὀλίγα λεπτὰ παρήλθον εἰσέτι, μεθ' ὃ ρόδου χροιά ἤρξατο ἐξαπλουμένη ἐπὶ τῶν παρειῶν καὶ τῶν χειλέων τῆς νεαρᾶς γυναι-κός, ἥτις ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς. Κατὰ πρῶτον ἡ συνελθούσα προσέβλεψε περὶ ἑαυ-τὴν ἐκπληκτος καὶ τετρομαγμένη, εἶτα δ' ἔθηκε πολλάκις τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ παγεροῦ αὐτῆς μετώπου. Ἐκ τῶν νευρικῶν κινήσεων τῆς φυσιογνωμίας ἐνόησε τις ὅτι ἐπειρᾶτο νὰ συγκεντρώσῃ τὸ μνημονικὸν αὐτῆς.

— Τί, ὄνειρεύομαι; εἶδα ἄρα γε φοβε-ρὸν ὄνειρον! ἐψιθύρισεν.

Αἶφνης ἠγέρθη εἰς τοὺς πόδας τρέμουσα καὶ παρাত্রούσα βλοσυρῶς. Ἡ μεγαλοπρε-πὴς αὐτῆς κόμη λελυμένη ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς. Ἀφῆκε κραυγὴν καὶ ὡς πάνθηρ ὤρμησεν εἰς τὸ γειτονικὸν ὠμάτιον. Σχεδὸν ἀμέσως καὶ ἐτέρα ἠκολούθησε κραυ-γὴ, σπαρακτικωτέρα, εἶτα ἐφάνη κλονουμένη καὶ μόλις στηριζομένη εἰς ἑαυτήν, ἔχουσα δὲ τὰ χαρακτηριστικὰ φρικωδῶς παρχμορ-φωμένα ὑπὸ τῶν νευρικῶν σπασμῶν. Ἐπρο-χώρησεν ὀλίγον εἰσέτι οἶονεὶ συρομένη καὶ κατέπεσεν ἐπὶ ἐδράνου παρατεταμένον ἀφή-σασα στεναγμὸν.

— Ἀφες μας μόνους, εἶπεν ὁ ὑποκόμης τῇ Ἰωάννῃ.

Ἡ θεραπαινὶς ἔρριψεν ἐπὶ τῆς κυρίας αὐ-τῆς βλέμμα οἴκου καὶ ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου.

Ὁ κύριος Σανζάν διετέλεσεν ἐπὶ στιγμὴν ἀκίνητος, σιωπηλός, εἶτα δὲ πλησιάζας ἤρέμα τὴν κόμησσαν:

— Ἐλα, ἔλα, τῇ εἶπεν, ἔλα εἰς τὸν ἑαυ-τόν σου.

Ἀνεπήδησεν αὕτη, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ ὀφθαλμούς ἀπαστράπτοντας ὡς ἀ-νημμένοι δαυλοὶ προσήλωσε τὰ βλέμματά της ἐπὶ τοῦ ὑποκόμης.

— Λοιπὸν; ὑπέλαθεν οὗτος.

— Μήπως δὲν εἰδεύρεις τί συνέβη; ἡρώ-τησεν ἡ νεαρὰ γυνή.

— Εἰπέ μοί το.

— Ἦλθεν ὁ σύζυγός μου, ἐνόμισα ὅτι ἔμελλε νὰ μὲ φονεύσῃ... Λοιπὸν ὄχι, δὲν μὲ ἐκτύπησεν, ἀλλ' ἠρκέσθη νὰ μὲ ἐκμηδενίσῃ διὰ τῆς ἀποστροφῆς καὶ τῆς περιφρονήσεώς του.

— Τί πρὸς σέ;

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀφῆκε ὀξὺν καγχασμὸν.

— Ἄ! Ἄ! ὑπέλαθεν, ἤξεύρεις διατί ἤλ-θεν ἐδῶ ὁ κόμης Δελασέρ; Ἦλθε καὶ ἔλαβε τὴν θυγατέρα μου! Δὲν εἶναι πλέον ἐδῶ ἡ κόρη μου, τὴν ἐπῆρεν, ἀκούεις; Τὴν ἐπῆρε, μοῦ τὴν ἤρπασε καὶ μοὶ εἶπε: «Δὲν θὰ τὴν ἰδῇς πλέον!» Ἄ! εἶμαι κατηραμένη, ναί, κατηραμένη!

[Ἐπεται συνέχεια].

Π.

Ο ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΓΟΡΗΣ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἀμερικανοῦ ποιητοῦ LONGFELLOW).

Μὴν ἐμπιστεύεσαι τὸ σῶμά σου εἰς τοὺς ἰατροὺς, διότι ἐντὸς μιᾶς δεκαπενθμερίας θὰ κάμουν τὰ πτω-χὰ σου τὰ κόκκαλα νὰ περιπατοῦν χωρὶς σάρκας, καὶ μετὰ μίαν ἐβδο-μάδα τὴν ψυχὴν σου νὰ περιπατῇ χωρὶς σῶμα. SHINLEY.

Ἐξῆν πρό τινων ἐτῶν ἐν τῇ πόλει Περι-γόρῃ ἀγαθὸς τις συμβολαιογράφος, ἀπόγο-νος ἀρχαιοτάτης πλὴν ἐκπεσάσης οἰκογενείας καὶ κάτοικος ἐνός τῶν παλαιῶν ἐκείνων ὑπὸ τοῦ χρόνου ὁλονέν φθειρομένων οἰκῶν, τοὺς ὁποίους βλέπων τις ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνή-μην του τοὺς καλοὺς ἐκείνους καιροὺς, καθ' οὓς ἐξῆν ὁ πρόπαππος καὶ ἡ μάμμη του. Ἦτο ἄνθρωπος ἀκακου καὶ βλακώδους ἥθους. Πα-τὴρ οἰκογενείας, ἀλλ' ὄχι καὶ κεφαλὴ αὐ-τῆς, διότι ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του ἡ «ῥνιθα ἐκακκάβριζε δυνατώτερα ἀπὸ τὸν πετεινόν», καὶ οἱ γείτονές του λόγον ποιοῦμενοι περὶ τοῦ συμβολαιογράφου, ἀνυψοῦντες τοὺς ὤμους ἀνεφώνουν: «Ὁ καὶ μένος! τὰ σπηρούνια του ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἀκόνισμα». Ἐν συν-τόμῳ, μ' ἐννοεῖται, καλοὶ μου ἀναγνώσται! ὁ πτωχὸς συμβολαιογράφος μας ἦτο ὅλος ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς γυναικούλας του.

Μὴ εὗρισκων λοιπὸν ἡσυχίαν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀνεζήτησεν αὐτήν, ὡς ἦτο φυ-σικὸν εἰς τὴν θέσιν του νὰ πράξῃ, καὶ ἐπὶ τέλους ἀνεκάλυψε τόπον ἀναπαύσεως μακρὰν τῶν μεριμνῶν καὶ τοῦ θορύβου τοῦ οἰκογε-νειακοῦ βίου. Ὁ τόπος οὗτος ἦτο εἰς ἓν κα-φενεῖον ἅμα καὶ καπηλεῖον, μικρὸν ἀπέχον τῆς πόλεως, ὅπου καθ' ἐσπέραν κατέφευγεν ὡς εἰς ἄσυλον, διὰ νὰ καπνίσῃ τὴν πίπαν του, νὰ πίνῃ κανὲν σερυμπεὶ καὶ νὰ παίξῃ τὸ ντόμινο, τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ ἀγαπητόν του παιγνίδι. Ἐκεῖ συνήντα τοὺς εὐθύμους καὶ πολυαγαπημένους συντρόφους του ἤκουε τὰ διαδιδόμενα τὴν ἡμέραν ἐκείνην φλυαρήμα-τα, ἐγέλα ὅτε ἦτο εὐδιάθετος, εὗρισκε πα-ρηγορίαν ὅτε ἦτο μελαγχολικὸς καὶ ἐξέφερε πάντοτε τὰς ἰδέας καὶ τὰ φρονήματά του, χωρὶς καθόλου νὰ φοβῆται μὴ ἐμποδισθῇ ἀπὸ ἀνουςίαν τινὰ ἀντίρρησην.

Ἐπιστήθιος φίλος τοῦ συμβολαιογράφου ἦτο οἰνέμπορός τις, ὅστις ἐξῆν εἰς ἀπόστασιν μιᾶς λεύγης ἀπὸ τῆς πόλεως καὶ ὅστις πᾶν-τοτε διήρχετο τὰς ἐσπέρας του εἰς τὸ κα-φενεῖον καὶ καπηλεῖον ἐκεῖνο. Ἦτο χονδρός, σωματώδης ἄνθρωπος, καταγόμενος ἐκ κα-θαροῦ γαλλικοῦ αἵματος καὶ γόνος κομικοῦ τινος ἡθοπειοῦ, ὅστις ἀπῆλαυνεν ὑπολήψεώς τινος εἰς τὸ εἶδος του.

Δὲν εἶχε δὲ αὐτὸς ἄλλο τι ἀξιοσημειωτον ἢ τὸ ὅτι ἦτο πάντοτε εὐθύμου καὶ διασκε-δαστικοῦ χαρακτῆρος, ἡγάπα νὰ παίξῃ τὰ χαρτάκια καὶ σφοδρὰν ἠσθάνετο κλίσιν εἰς τὸ νὰ δοκιμάζῃ συχνὰ πυκνὰ καὶ γενναίως τὰ παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου κατασκευαζόμενα ποτὰ συγκρίνων αὐτὰ μὲ τὰ παρ' ἄλλων πωλούμενα εἰς ἄλλα μέρη.

Ἐπειδὴ δὲ «ὀμιλίας κακαὶ φθείρουσιν ἡθὴ χρηστά», αἱ κακαὶ τοῦ οἰνέμπορου συν-ήθειαι μετεδόθησαν ἀνεπαίσθητως καὶ εἰς τὸν ἀγαθὸν συμβολαιογράφον μας καὶ πρὶν ἢ

καλὰ καλὰ τὸ καταλάβῃ, ἠσθάνθη ὅτι ἦτο κυριευμένος ἀπὸ αὐτάς, ὅτι εἶχεν ἀποσυναι-θίσει τὸ ντόμινο καὶ τὸ σερυμπεὶ του καὶ ὅτι χειροπόδαρά εἶχε παραδοθῇ εἰς τὸ πι-κέττο καὶ τὸ γλυκὺ καὶ μυρωδάτο κρασί.

Συχνάκις τῶντι συνέβαινεν, ἀφοῦ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἔμενον εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον, νὰ γίνωνται τόσον πολὺ φιλόφρονες καὶ εὐγενεῖς πρὸς ἀλλήλους, ὥστε σωστὴν σωστὴν ἡμί-σειαν ὥραν ἔχονον ἱστάμενοι εἰς τὴν θύραν αὐτοῦ καὶ φιλικῶ τῷ τρόπῳ φιλονεικοῦντες περὶ τοῦ τίς ὀφείλει νὰ συνοδεύσῃ τὸν ἄλλον μέχρι τῆς κατοικίας του.

Ἀστειοὶ δὲ τινες διηγοῦνται ὅτι ὠραίαν τινὰ τοῦ Μαΐου ἐσπέραν, ἀφοῦ οἱ καλοὶ μα-φίλοι ἐτσουζαν ὀλίγον περισσότερον τοῦ συν-ήθους καὶ ἡ πολλάκις κατὰ τὴν ἀναχώρη-σιν αὕτη φιλονεικία διηγέρθη καὶ πάλιν τόρα, ἐνθαρρυνόμενοι φαίνεται εἰς τοῦτο καὶ ὑπὸ τῆς λαμπρότητος τοῦ φωτὸς πανσελη-νου καὶ ὑπὸ τῆς ὁροσερότητος τῆς νυκτερι-νῆς αὐρᾶς καὶ ἐθεάθησαν ὑπὸ πολλῶν τὴν πρωΐαν τῆς ἐπιούσης ἐτι καθ' ὁδόν, πορευό-μενοι πλεόν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συμβολαιο-γράφου, ὅστις ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλους νὰ ἐν-δώσῃ εἰς τὴν μᾶλλον ἐπίμονον φιλοφροσύνην τοῦ φίλου του, ἀφοῦ ἀμφοτέρω ἐξενύκτισαν συνοδεύοντες ἀλλήλους μέχρι τῶν οἰκῶν των καὶ τοῦτο ἐκ τῆς μεγάλης των ἀγάπης, ἐ-παναλαμβάνοντες ἵνα μὴ φανῇ ἥττον φιλό-φρων ὁ μὲν τοῦ δέ.

Ἄν καὶ ὁ τρόπος οὗτος τοῦ ζῆν ἦτο ἀρ-κετὰ καλὰ σύμφωνος πρὸς τὴν νουθεσίαν καὶ φλεγματικὴν ιδιοσυγκρασίαν τοῦ οἰνέμπορου, μετ' οὐ πολὺ ὅμως ἤρχισε νὰ φέρῃ ἄνω κά-τω τὸν μᾶλλον εὐαίσθητον ὀργανισμόν τοῦ συμβολαιογράφου καὶ ἐπὶ τέλους ἐχαλάρωσε τόσον ἐντελῶς τὸ νευρικὸν αὐτοῦ σύστημα, ὥστε ἔχασε τὴν ὀρεξίν του, ἐγίνε κατίσχνος καὶ ὠχρός, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ.

Ἀπειροὶ μελαγχολικαὶ ἰδέαι ἐβασάνιζον αὐτόν τὴν ἡμέραν, τὴν δὲ νύκτα τῷ ἐφαί-νετο ὅτι ἀλλόκοτοι μορφαὶ εἰσέδουν διὰ τῶν παραπετασμάτων εἰς τὴν κλίνην του καὶ ὅτι ὁ ἐφιάλτης δὲν ἔπαυε νὰ ρογγάζῃ πλησίον τῶν ὤτων του. Ὅσον δὲ περισσότε-ρον ἐχειροτέρειεν ἡ κατάστασις του αὕτη, τόσον αὐτὸς ἐκάπνιζε καὶ ἐμεθύσκετο περισ-σότερον. Καὶ ὅσην περὶσσότερον ἐκάπνιζε καὶ ἔπινε, τόση φυσικῶ τῷ λόγῳ, ἐχειροτέρειεν. Ἡ σύζυγός του, ὅτε μὲν παρωργίζετο κατ' αὐτοῦ, ὅτε δὲ τὸν ἐπέπληττε, καὶ ὅτε τὸν παρεκάλει, ἀλλὰ τὰ πάντα εἰς μάτην.

Τὸ μόνον αὐτῆς κατόρθωμα ἦτο ὅτι κα-τέστησε δι' αὐτόν τὴν οἰκίαν του παρὰ πολὺ στενόχωρον καὶ οὕτως ἠναγκάζετο νὰ κατα-φεύγῃ, ὡς εἰς ἀληθείας αὐτοῦ ἄσυλον, εἰς τὸ καπηλεῖον. Κατεσυνέτριψε κατὰ γῆς τὰς μαύρας πίπας του, ἀλλ' αὐτὸς τὰς ἀντικα-τέστησε μὲ μίαν κοντούτσικην, τὴν ὁποίαν διὰ νὰ φυλάττῃ ἀσφαλέστερον ἠδύνατο νὰ φέρῃ ἐντὸς τοῦ θαλακίου τοῦ ὑπενδύτου του.

Οὕτω βαθμηδὸν ὁ δυστυχὴς συμβολαιο-γράφος κατεβάλλετο φυσικῶς τε καὶ ἠθικῶς καὶ ὡς ἐκ τῶν κακῶν ἐξέων του καὶ ὡς ἐκ τῶν οἰκογενειακῶν του δυσαρρεσκείων καὶ κατήντησεν ἐντελῶς ὑποχονδριακός.

Ἐφαντάζετο ὅτι ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ, καὶ γρήγορα μάλιστα, καὶ ὅτι ἀλληλοδιαδόχως

ἔπασχεν ἀφ' ὅλας τὰς ἀσθενείας, αἵτινες ἐπέρχονται εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος. Πᾶς διαβατικὸς πόνος δι' αὐτὸν ἦτο ἐπίφοδος συμπτώμα, πᾶσα μετὰ τὸ γέυμα ἀνησυχητικὴ συναισθησις ἀσφαλὲς καὶ βέβαιον προγνωστικὸν θανατηφόρου νοσήματος.

Εἰς μάτην οἱ φίλοι αὐτοῦ προσεπάθειον νὰ τὸν μεταπέισωσι διὰ τοῦ λόγου καὶ εἶτα νὰ καταγελῶσιν αὐτὸν διὰ τὰς ἀλλοκότους φαντασιοπληξίας του. Διότι, πότε ἡ ἀστειότης ἢ ὁ λόγος ἐθεράπευσαν τὴν ἀσθενοῦσαν φαντασίαν; Ἡ μόνη πρὸς αὐτοὺς ἀπάντησις τοῦ ἦτο: « Ἀφήσατέ με μόνον καὶ ἤσυχον· ἐγὼ γνωρίζω καλλίτερα ἀπὸ σᾶς ἀπὸ τί πάσχω ».

Οὕτω, φίλοι ἀναγνώσται, εἶχον τὰ πράγματα, ὅτε μετὰ τὴν μεσημβρίαν ἡμέρας τινὸς τοῦ Δεκεμβρίου, ἐνῶ αὐτὸς ἐκάθητο θλιβερῶς ὀνειροπολῶν ἐντὸς τοῦ γραφείου του καὶ περιτετυλιγμένος μ' ἐπενδύτην καὶ φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σκούφον, τοὺς δὲ πόδας ἔχων κεχωσμένους ἐντὸς τοῦ ζεύγους ἐκ γούνας ἐμβάδων, διτροχον ἀμάξιον ἐσταμάτησε παρὰ τὴν θύραν του καὶ βροντερὰ κρούσις αὐτῆς ἐξώθεν, ἐξήγειρεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν μελαγχολικῶν ὀνειροπολήσεών του. Ἦτο μύνημα παρὰ τοῦ φίλου του οἰνοπώλου, ὅστις τὴν προλαβοῦσαν νύκτα εἶχεν αἶφνης προσβληθῆν ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ καὶ ἐπειδὴ ὁλονὲν ἐχειροτέρευεν, ἔστειλε τὸρα προσκαλῶν ἐν μεγίστῃ βίᾳ τὸν συμβολαιογράφον, ἵνα συντάξῃ τὴν τελευταίαν θέλησιν καὶ τὴν διαθήκην του.

Ἡ περίστασις ἦτον ἐπείγουσα καὶ οὕτε πρόσαιον πρὸς ἀποφυγὴν ἐπέτρεπεν, οὕτε ἀναβολὴν. Ὅθεν δέσας ὁ συμβολαιογράφος μανδηλιόν τι περὶ τὸ πρόσωπον καὶ κομβωθείς μέχρι τῆς σιαγόνης ἐπήδησεν ἐντὸς τοῦ αἵφρου καὶ ἄφισε, ἂν καὶ οὐχὶ χωρὶς μελαγχολικοῦ τινος προαισθήματος καὶ ὑποψιῶν ἐν τῇ καρδίᾳ του, νὰ τὸν φέρωσιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του οἰνεμπόρου.

Ὅτε ἔφθασεν ἐκεῖ, εὔρε τὰ πάντα εἰς μεγίστην ταραχὴν. Εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν ἔτρεξε μετὰ σπουδῆς πρὸς συνάντησιν τοῦ φαρμακοποιου, ὅστις τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατέβαινε τὴν κλίμακα μὲ πρόσωπον κατεβασμένον καὶ μακρόν, ὅσον καὶ οἱ βραχιόνες του αὐτοῖ, καὶ μὲ φαρμακευτικὸν τι ἔργαλειον ἀνὰ χεῖρας, κἄπως ἔτι μακρότερον. Μετὰ τινὰ περαιτέρω ἀκόμη βήματα ἀπῆντησε τὸν οἰκοδεσπότην — καθότι ὁ οἰνεμπόρος ἦτο γεροντοπαλλήκαρον ἄγαμον — τρέχοντα ἄνω καὶ κάτω καὶ συστρέφοντα τὰς χεῖρας ἐκ τοῦ φόβου μὴ ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἤθελεν ἀφίσει τὰ κῶλα πρὶν φθάσῃ νὰ κάμῃ τὴν διαθήκην του. Μετ' οὐ πολὺ ὁ φίλος μας συμβολαιογράφος εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀσθενούντος φίλου του καὶ εὔρεν αὐτὸν συνταραττόμενον καὶ συστρεφόμενον ὑπὸ τεραστίαν σωρείαν κλινωσκεπασμάτων, ἐν τῷ παροξυσμῷ τοῦ πυρετοῦ, καὶ μεγαλοφῶνως ζητοῦντα νὰ τῷ δώσωσι μίαν ρουφηματιὰν νερὸ κρύον. Ὁ συμβολαιογράφος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, θεωρῶν τούτο ὡς ἀπαίσιον σύμπτωμα, καθότι πρὸ δέκα ἔτων ὁ οἰνεμπόρος εἶχε πάθει ἀπὸ εἰδός τι ὕδροφοβίας, ἥτις ἐφάνη ὅτι αἶφνης ἐγκατέλειπεν αὐτόν.

Ὅτε ὁ ἀσθενὴς εἶδε τίς ἵστατο παρὰ τὴν κλίνην του ἐξέτεινε τὴν χεῖρά του καὶ ἀνέκραξε:

— Ἀχ! ἀγαπητὴ μου φίλε! Τέλος πάντων ἦλθες; Βλέπεις; τετέλεσται πλέον δι' ἐμένα! Ἐφθασες ἴσα ἴσα ἐγκαίρως διὰ νὰ συντάξῃς ἐκεῖνο — ἐκεῖ τὸ διαβατήριόν μου! Ἀχ! τί μεγάλη ζέστη κάμνει ἐδῶ μέσα! νερό! νερό! νερό! δὲν εὑρίσκεται κανεὶς νὰ μοῦ δώσῃ μιὰ σταλαγματιὰ κρύον νερό;

Ἐπειδὴ δὲ ἡ περίστασις ἦτο ἐπείγουσα, δὲν ἀνέβαλεν ὁ συμβολαιογράφος τὴν δέουσαν προπαρασκευὴν τῶν πρὸς γραφὴν ἀναγκαίων καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἡ τελευταία θέλησις καὶ ἡ διαθήκη τοῦ οἰνεμπόρου συνετάχθη κατὰ τὸν προσήκοντα τύπον, αὐτοῦ τοῦ ἰδίου συμβολαιογράφου ὁδηγούντος τὴν χεῖρα τοῦ ἀσθενοῦς, ἐνῶ οὗτος ἔθετε κάτωθι τοῦ ἐγγράφου ὡς ὀρνιθοσκαλίσματα τὴν ὑπογραφήν του.

Ἐφ' ὅσον δὲ πρέβαινεν ἡ ἐσπέρα, ἐπὶ τοσοῦτον ἐχειροτέρευεν ἡ κατάστασις τοῦ οἰνεμπόρου καὶ ἐπὶ τέλους κατήντησε φρενήρης ἀναμινγνύων εἰς τ' ἀσυνάρτητα παραληρήματά του περικοπὰς ἐκ τοῦ «Πιστεύω» καὶ τοῦ «Πάτερ ἡμῶν» μετὰ τῶν συνεπιζομένων ἐν τῷ καπηλειῷ καὶ ἐν καιρῷ τῆς χαρτοπαιξίας ἀναφωνήσεων.

— Πρόσεξε! πρόσεξε! Ἐκεῖ, τώρα... Πιστεύω εἰς... Πῶπ! Τίγῃ... Λίγῃ... Λίγῃ! Δὸς μοι λιγάκι ἀπ' ἐκεῖνο! Ἐκατὸ δέκα! Ἐ! σὺ, γεροκάπηλε! τὸ κρασί αὐτὸ εἶνε φαρμάκι... Ξεῦρω τῆς κατεργαριᾶς σου! Εἰς μίαν ἁγίαν καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν ἐκκλησίαν! Καλὰ, καλὰ, θὰ δοῦμε! ἀνόητε! Νὰ ἔχῃς μιὰ τέρτσα ματζιόρε καὶ τὸ ἐπτὰ κοῦπα καὶ νὰ ξεφυλλίσῃς τὸ ἐπτὰ! Μὰ τὸν Ἅγιον Ἀντώνιον! Καπότο! Καπότο! Ἐμεινες 'ς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ! Χά! χά! χά!... Σοῦ τὸ 'πα ἐγώ! Τὸ ἤξευρα πολὺ καλὰ. Ἐκεῖ, ἐκεῖ. Μὴ μὲ διακόπτετε!... Ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν αἰώνιον.

Μὲ τὰς λέξεις αὐτάς ἐπὶ τῶν χειλέων ἐξέπνευσεν ὁ πτωχὸς οἰνοπώλης. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ συμβολαιογράφος ἐκάθητο κύπτων πρὸς τὸ πῦρ τῆς θερμάστρας καὶ πλήρης τρόμου ἐκ τῆς φοβερᾶς ταύτης σκηνῆς, ἥτις παρίστατο ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀγωνιζόμενος, ἵνα διατηρῇ τὴν γενναϊότητά του μὲ κανὲν ποτήριον κοινάκ.

Ἦδη εἶχον διεγερθῇ οἱ φόβοι του καὶ ἡ ἰδέα ὅτι τὸ νόσημα ἦτο κολλητικὸν διέπτατο διὰ τοῦ συγκεχυμένου πνεύματός του. Διὰ νὰ καθησυχάσῃ τὰς κακὰς ταύτας ἰδέας, ἤνυχε τὴν πίπαν του καὶ ἤρχισε νὰ ἐτοιμάζηται διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν του. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην στραφεὶς πρὸς αὐτὸν ὁ φαρμακοποιός, εἶπε:

— Τί τρομερὸς ἀρρωστόκακος! Ἡ ἀσθενία φαίνεται ὅτι ὁλονὲν ἐξαπλόνει.

— Ἡ ἀσθενία; ἀνεφώνησεν ὁ συμβολαιογράφος, ποιῶν κίνημα ἐκπλήξεως.

— Χθὲς τὰ κακκάρωσαν δύο, καὶ σήμερον τρεῖς! Αὐριοῦν τίς ξεῦρει πόσοι! ἐξηκολούθησεν ὁ φαρμακοποιός, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ συμβολαιογράφου. Πολὺ ἀρρωστόκακος, κύριέ μου, πολὺ!

— Μὰ τί ἀσθενία εἶνε αὕτη; Τί ἀσθενία ἀφήρπασε τὸν φίλον μου ἐδῶ, τόσον αἰφνῆδως;

— Τί ἀσθενία; Νέ, ἡ ὀστρακία! Περὶ τούτου νὰ εἰσθε βέβαιος!

— Καὶ εἶνε κολλητικὴ;

— Διάβολε! Κολλητικὴ λέγει; κολλητικὴ; σὰν ψυχρόκολλα!

— Τότε λοιπὸν τὴν ἔπαθα! Εἴμαι χαμένος ἄνθρωπος! ἀνεφώνησεν ἔντρομος ὁ συμβολαιογράφος, θέτων τὴν πίπαν του ἐντὸς τοῦ θυλακίου τοῦ ὑπενδύτου του καὶ ἀρχήσας νὰ περιπατῇ ἀπὸ τὸ ἐν μέχρι τοῦ ἄλλου ἄκρου τοῦ δωματίου ἐν ἀπελπισίᾳ. Εἴμαι χαμένος, ἀποθαμένος ἄνθρωπος! Μὴ μ' ἀπατάτε! Δὲν θὰ μ' ἀπατήσετε, εἰ; Τί εἶνε; πῶς εἶνε τὰ συμπτώματά της;

— Ἐνας ὀριμὺς, καυστικὸς πόνος εἰς τὸ δεξιὸν πλευρόν, εἶπεν ὁ φαρμακοποιός.

— Ἀχ! τί τρελλὸς ποῦ εἴμαι καὶ ἦλθα ἐδῶ! Πήγαίνέ με εἰς τὴν οἰκίαν μου, δι' ἀγάπην Θεοῦ! Πήγαίνέ με εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ ἄφησέ με ἐκεῖ, ἐκεῖ ν' ἀποθάνω εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς οἰκογενείας μου!

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ ΑΛΕΞΑΚΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρίαν Οὐρ. Π. Καρπενήσιον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Γνωρίσατέ μας διὰ δελταρίου, παρακαλούμεν, τὰ βιβλία, διότι ἡ ἐπιστολή σας ἀπωλέσθη. — Κυρίαν Ἀμαλ. Κ. Ναυπλίου. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἀποδείξεις ἀπεστάλη — κ. Γ. Σ. Γούθειον. Ἀπεστάλησαν τὰ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου μέχρι σήμερον φύλλα. — κ. Ε. Ρ. Ἀλεξανδρείαν. Ἐνεγράφη ὁ ἐν Κοτοῦρ κ. Π. Σ. Τῷ κ. Π. Ρ. ἀποστέλλεται ἀπ' εὐθείας τὸ φύλλον. Ἐλήφθησαν ὑπ' ὅφει ἀμφοτέραι ἀπ' ἐπιστολαὶ σας. Περιμένομεν ἐκκαθάρισιν. — κ. Π. Κ. Λευκάδα. Ἐλήφθη ἀντίτιμον φύλλον. Ἀπωλεσθέντα διεγράψαμεν. — κ. Π. Ζ. Δ. Νύσσον. Ἐλήφθησαν φιλία 2 βιβλία ἀποστέλλονται. — κ. Σ. Υ. Ὑάλατον. Ἐλήφθησαν. Λαμβάνετε τὸ φύλλον ἀπὸ 1ης 88ρίου. Ἐγρᾶψαμεν. — κ. Δ. Κ. καὶ Β. Μ. Ἐνταῦθα. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 39.

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φοκῶν, κομβίων, χειροκτιῶν, μπαστουίνων, ὀμβρελῶν, φλανελλῶν κλπ. ἀνδρικών εἰδῶν. **Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.**

Λαίμοδεταὶ κατὰ παραγγελίαν.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρείον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὑρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη καὶ ὁλῶνια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὅκαν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τοῦ ΣΟΥΡΗ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς του μέχρι τοῦ 1892 πωλεῖται ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀντὶ φρ. 50. — Ἐπίσης καὶ τὰ Ἀπαντα τοῦ Σουρῆ (τόμοι 5) ἀντὶ φρ. 12. Ἐκαστος τόμος ἰδιαίτερώς φρ. 2.50.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ

Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὁδὸς Σταδίου 63. Βισάντιο, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλθαζία, Νέκταρ, Βορδῶ, Ζαμάικα. Οἶνοι κοινὸι πρὸς 80 λεπτά τὴν ὀκά. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐδραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.